

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาปัญหาของครูพลานามัยในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปีพุทธศักราช 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 10 โดยมีขอบเขตที่จะศึกษาในด้านความคิดเห็นทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตรฯ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรฯ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก การวัดและการประเมินผล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นครูพลานามัยที่สอนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 10 ซึ่งประกอบด้วยครูชาย 26 คน ครูหญิง 1 คน รวม 27 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเลือกตอบแบบปลายเปิดซึ่งส่งไปยังครูพลานามัย เป็นผู้ตอบ ปรากฏว่าได้รับแบบสอบถามคืนครบทุกโรงเรียน จำนวน 27 ฉบับ จาก 10 โรงเรียน ซึ่งเป็นโรงเรียนชาย 2 โรงเรียน สหศึกษา 4 โรงเรียน และโรงเรียนหญิง 4 โรงเรียน ได้รับแบบสอบถามคืนมาคิดเป็นร้อยละ 100.00 แลวนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าร้อยละ เพื่อทราบระดับความมากน้อยของปัญหา

1. สถานภาพของประชากร

ผลการวิจัยพบว่า ครูพลานามัยที่สอนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนมากเป็นชายและสอนทั้งสุขศึกษา และ พลศึกษา ทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีวุฒิระดับ ป.กศ.สูง (พลศึกษา) 14 คน มีวุฒิระดับปริญญาตรี มี 13 คน อายุระหว่าง 26 ถึง 30 ปี มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่าง 1 ถึง 5 ปี ชั่วโมงสอนระหว่าง 6 - 10 คาบ ต่อสัปดาห์

2. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร

ผลการวิจัยพบว่าครูพลานามัย ส่วนมากเห็นว่าวิชาพลานามัยและวิชา

สุขศึกษาอาจแยกเป็นคณะวิชา โดยให้เหตุผลว่าเพื่อสะดวกในการวัดผล และมีความเห็นว่า ควรแยกความมุ่งหมายออกจากกัน การกำหนดให้สอนพลศึกษา 24 คาบ และสุขศึกษา 12 คาบ และให้เลือกเรียนวิชาเลือกหมวดวิชาพลศึกษานามัยได้ไม่เกิน 3 หน่วยกิตต่อภาคเรียน มีความเหมาะสมดีแล้ว สำหรับวิชาบังคับที่หลักสูตรฯ กำหนดไว้ 4 วิชานั้น ครูส่วนมากเห็นว่ายังไม่เหมาะสม คู่มือ หลักสูตรประมวลการสอน ตำรา และหนังสือประกอบยังมีไม่เพียงพอ ผู้บริหารให้การสนับสนุนและเข้าใจบทบาทของครูพลศึกษานามัยเป็นอย่างดี ส่วนการแก้ปัญหาในหลักสูตรไม่ได้รับความช่วยเหลือจากศึกษานิเทศก์เลย

3. จุดประสงค์ของหลักสูตรฯ

ครูพลศึกษานามัยส่วนมากมีความเห็นว่า จุดประสงค์ของหลักสูตร หมวดวิชาพลศึกษานามัย ฉบับปีพุทธศักราช 2518 มีความเหมาะสมดีแล้ว และทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ได้

4. ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา

4.1 วิชาพลศึกษา

ครูพลศึกษาส่วนมากจัดสอนตามเนื้อหาวิชาบังคับในหลักสูตรฯ ที่กำหนดคือ แบดมินตัน และ แอโรบิค ส่วนวิชาการกระบี่กระบอง และตะกร้อ ไม่ได้สอน ด้วยเหตุผลว่าไม่มีอุปกรณ์และไม่เหมาะสมกับนักเรียน วิชาที่ควร เปิดสอนแทนวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรภาคบังคับตามลำดับของวิชาดังนี้ วอลเลย์บอล ซอฟบอล บาสเกตบอล ฟุตบอล รักบี้ฟุตบอล กรีฑา กิจกรรมเข้าจังหวะ กายบริหาร เทนนิส ฮอกกี้

4.2 วิชาสุขศึกษา

เนื้อหาวิชาสุขศึกษาส่วนมากไม่ค่อยมีปัญหาในการสอน ส่วนที่เป็นปัญหาเนื่องจากอุปกรณ์การสอนมีไม่เพียงพอ

5. อุปกรณ์การสอนและสิ่งอำนวยความสะดวก

5.1 วิชาพลศึกษา

อุปกรณ์ของวิชาบังคับส่วนใหญ่มีพอเพียง



5.2 วิชาสุขศึกษา

อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนใหญ่ไม่เพียงพอ

6. การวัดและการประเมินผล

6.1 วิชาพลศึกษา

เกณฑ์การวัดการประเมินผล และค่าระดับเฉลี่ย ที่กรมพลศึกษา

ได้นำเสนอไว้ ครูส่วนมากเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว แต่โรงเรียนใช้เกณฑ์การวัดผลของโรงเรียนเอง

การกำหนดให้คะแนนพิเศษ 10 คะแนน สำหรับนักเรียนที่ทำคุณความดีพิเศษที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษา เช่น เป็นนักกีฬาของโรงเรียน เป็นประธานชุมนุมพลศึกษา เป็นต้น ครูพลศึกษาส่วนมากเห็นว่าควรเพิ่มคะแนนให้

6.2 วิชาสุขศึกษา

เกณฑ์การประเมินผล และค่าระดับเฉลี่ยของวิชาสุขศึกษาตามที่กรมพลศึกษาแนะนำไว้ ครูส่วนมากเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว แต่โรงเรียนใช้เกณฑ์ของกลุ่มโรงเรียน

ขอเสนอแนะ

1. ผู้บริหารในโรงเรียนควรรับผิดชอบในการสอนพลศึกษาและสุขศึกษาให้มากโดยการจัดหาเอกสาร คู่มือการเรียนการสอน ให้ครูผู้สอนได้คนควาและส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาถึงระดับปริญญาตรี เป็นอย่างน้อย
2. ครูผู้สอนควรแยกครูสอนวิชาสุขศึกษาและพลศึกษาออกจากกัน ครูคนเดียวกันรับภาระมากเกินไป ทั้งนี้เพราะครูสุขศึกษา และครูพลศึกษามีใจจะรับผิดชอบเฉพาะเวลาสอนเท่านั้น
3. สถานที่ที่ผู้บริหารควรจัดและพัฒนาให้อยู่ในสภาพที่ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สะดวกและปลอดภัย

4. ผู้บริหาร ควรจัดหาอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับอัตราการใช้ของนักเรียน ไม่ว่าจะใช้ในชั่วโมงสอนและเวลาว่าง รวมทั้งซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพที่ดี
5. วิชาบังคับในบางวิชายังไม่เหมาะสมทุกเพศ น่าจะจัดให้อยู่ในวิชาเลือก เช่น ตะกร้อ เป็นต้น ส่วนรายการวิชาอื่นที่ไม่ต้องใช้อุปกรณ์ที่สิ้นเปลือง สามารถที่หาวัสดุมาดัดแปลงใช้น่าจะจัดเป็นวิชาบังคับ เช่น กรีฑา เป็นต้น
6. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น พลศึกษาในเทศ ควรจัดอัตรากำลังให้เพียงพอ เพื่อจะได้ออกไปนันทนาการให้ทั่วถึงและบ่อยครั้งที่สุด หน่วยงานระดับสูงก่อนที่จะใช้หลักสูตรน่าจะพิจารณาว่าครุตามโรงเรียนต่าง ๆ พร้อมทั้งจะสอนตามรายวิชาบังคับหรือเลือกมากน้อยเพียงใด
7. การวัดและประเมินผลควรกำหนดให้โรงเรียนรวมกลุ่มกันเพื่อมีประสิทธิภาพใกล้เคียงกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย